

**Lennujaama lutikad
ei anna alla**

K A I R I L O O K

Lennujaama
Iutikad
ei anna alla

Illustreerinud Kaspar Jancis

Toimetanud Piret Klaus
Kujundanud Villu Koskaru

Raamatu avaldamist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Käsikiri „Lennujaama lutikad ei anna alla” saavutas Eesti Lastekirjanduse Keskuse,
ajakirja Täheke ja kirjastuse Tänapäev 2014. aasta lastejutuvõistlusel I koha.

Tekst © Kairi Look ja Tänapäev, 2014
Illustratsioonid © Kaspar Jancis, 2014

Trükitud AS Printon trükikojas
ISBN 978-9949-27-614-1

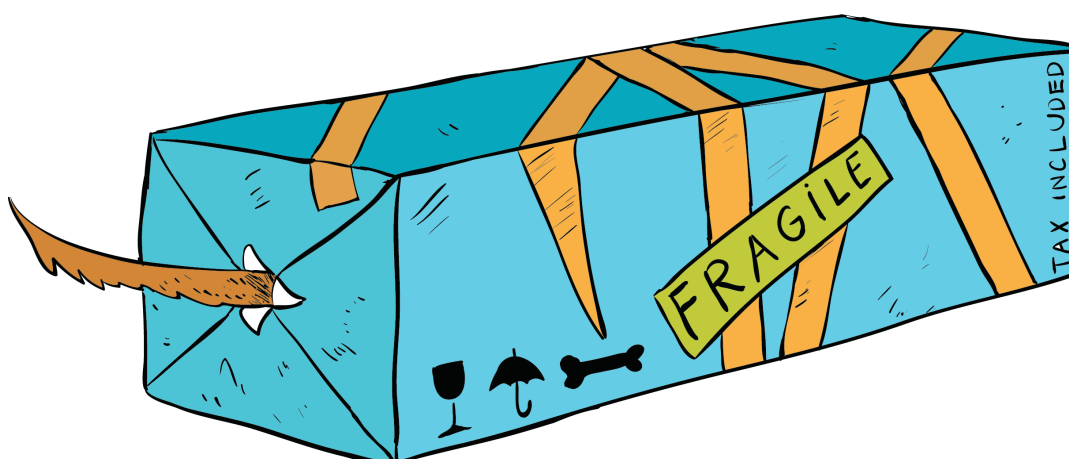
www.tnp.ee

Kallile emale ja Anitale –
maailma parimatele emadele, kes ei armasta
küll eriti lutikaid, aga reisimist seevastu väga.

Proloog

Kõhu alt sügeles. Kutsikas katsus kõigest väest tasakaalu hoida, kratsis tagumise käpaga kõhtu ja ... prantsatas pikali. Ümberringi valitses pilkane pimedus.

„Pange ometi keegi tuli põlema!” palus Robi ja pungitas silmi. Ta vaatas paremale ja vasakule, piilus isegi jalge vahelt läbi, kuid näha polnud midagi. Kottpime nagu urus! Ja ruumiga oli ausalt öeldes ka kehvasti. Robi sai vaevu esikäppi sirutada, kui saba juba põrkaski millegi vastu. Õnneks oli siin vähemalt soe ja kuiv.

„Kuku!” hüüdis Robi murelikult ja koputas käpaga vastu seinat. „Kas te ikka kuulete? Laske mind juba kord peremehe juurde!” Ta ajas siidised kõrvad kikki ja kuulatas. Kõik oli hiirvaikne ...

Kutsikas haugatas haledalt, tõmbus kerra ja toetas pea käppadele. „Olgu pealegi! Ma teen siis hoopis pisikese uinaku,” pomises ta nõrdinult. „Aga vaadake ette! Kui te mind varsti peremehe juurde ei vii, siis lähen ma ise!”

Ainult et see minemine polnudki nii lihtne. Vaadake, taksikoer Robi oli kasti kinni ja tal ei jäänud üle muud kui oodata.

I osa

I

Kuidas ma sündisin

Me oleme ehmatamisega harjunud. „Püha issa ristike! Vaata ometi, kui palju neid on!”

Muidugi on meid palju, me oleme lutikad! Ja paljukesi on lutikatel kombeks. Vanaisa räägib ikka, et vanasti, õitsval keskajal, oli meid rohkem, aga sellist asja mina ei usu. Ma sain vaevalt munast välja ronida, kui oli kohe selge, et üksilduse pärast mul siin ilmas küll muretseda ei tule. Kõik kohad olid sugulasi täis! Keegi isegi ei märganud, et ma olin teinud tähelepanuväärse teo ja sündinud. Veeretasin munakoored kõrvale ja sirutasin mõnusasti. Munas arenemine pole naljaasi. Ruumi on vähevõitu.

Mu nimi on Ludvig ja ma olen lutikas. Ma olen alles mõni päev vana, aga

andekas. Seda andekuse asja rääkis mulle onu Anton, kes on ammu keskealine ja teab maailma asjust nii mõndagi. Kiikusin pärast sündimist munakoorel, kui juba ta oligi kohal ja hõikas: „Vennad! Veel üks värskel poja! Pole paha, päris andekas lutikas.”

Nii et see asi oli siis otsustatud.

Onu Antonil on samuti nappu. Iga kord, kui ta mõne rist-sõna ära lahendab, laksab ta endale rahulolevalt rinnale ja hõikab: „Ai karramba, kes on nüüd nutikas lutikas?” See ei ole tegelikult päris küsimus, sest onu Anton teab väga hästi, et nutikas lutikas on tema ise. Sellegipoolest astub alati ligi mõni sugulane ja patsutab Antonit õlale. Ka niimoodi on meil kombeks. Hoolitseme üksteise eest, patsutame ja kallistame. Sünnipäevadel laulame ja sööme kommi. Just nagu inimesed! Aga meie oleme lutikad.

Elukoht on meil soe ja mõnus, nagu lutikatel tavaks. Vanaisa Johannes jutustab vahel, kuidas vanal ajal pidevalt koliti, aga mina olen sündinud ja kasvanud ühes kohas. Passis on mul selle kohta märke ka.

LUTIKAS LUDVIG
SÜNDINUD 5. SEPTEMBRIL
LENNUJAAMAS.
HALLID SILMAD, KÄRSITU
JA ULDISHIMULIK LOOMUS.
KODAKONDJUS: LENNUJAAMA LUTIKAS
VANEMAD: LENNUJAAMA LUTIKAD
VANAVANEMAD: LENNUJAAMA LUTIKAD

Muide, me pole siin sugugi üksi! Maja on suur ja elanikke on meil samuti igasuguseid. Kohvikus olen ma päris kindlasti kohanud asukaid, kes ei ole inimesed, aga pole ka lutikad. *Check-in*-kassade taga elab samuti mitmesuguseid sitikaid, kes liiguvad päeval saalis ja käivad öösiti printerites pikutama. Ja ma võin pea anda, et olen näinud liikumist ka ajalehekioski juures. Meid on siin palju ja mitte kõik meist pole lutikad.

Meie pesa on lennujaama pagasiruumis. Eks me käi jalutama ka, aga siin, kadunud kohvrite vahel, tuleb ikka see õige kodutunne. Vanaisa Johannes kaebab vahel, et seinas pole tapeeti, mille taga puhata, aga onu Antoni sõnul on see tal vana harjumus möödunud elust, millest tuleb osata loobuda. „Õige lutikas magab kohvris,” tähendab ta ikka. Vahel magame ka kitarrikotis või lapsevankris, aga neid siia eriti ei satu. Valesse sihtpunkti toimetatud kohvrid on lennujaamas aga igapäevane asi. Just sellistes me elamegi. Kaebamiseks pole põhjust. Nutikas lutikas juba hätta ei jää!